23/05/2019

“Ο άνθρωπος από της βρεφικής ηλικίας σιγά σιγά παύει να μεγαλώνει με τον Θεό”

/ Αγιορείτικα

Γέροντος Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτου

Ο άνθρωπος από της βρεφικής ηλικίας σιγά σιγά παύει να μεγαλώνει με τον Θεό. Αλλοιώς διαπαιδαγωγούνται τα παιδιά σήμερα. Δεν παιδαγωγούνται εν Θεῳ. Δεν οριμάζει ο άνθρωπος ως θεανθρώπινη προσωπικότητα. Ακόμα και αυτοί οι χριστιανοί συχνά φτιάχνουν έναν χριστιανισμό στα μέτρα τους. Ζεί ο άνθρωπος τον κόσμο και παραδέχεται την Εκκλησία. Παραδέχεται την Εκκλησία και ζεί τον κόσμο.

Έχει κοινή ζωή και εκτιμά την εκκλησιαστική ζωή. Εκτιμά την εκκλησιασ τική ζωή και ζεί κοινή ζωή. Αυτός είναι ο πεπτωκός άνθρωπος!
Γι’ αυτό και η Λειτουργία, ως επί το πλείστον, απλώς καλλωπίζει την ζωή του ανθρώπου, αλλά δεν την γεμίζει. Δεν είναι εκκλησιαστική ζωή. Η διασπάθηση του χρόνου και οι μέριμνες επιφέρουν τον εξοβελισμό της λατρευτικής εμπειρίας. Ποιός πηγαίνει στον Εσπερινό, στον Όρθρο; Πόσοι κάνουν Απόδειπνο; Ποιοί γνωρίζουν τις ακολουθίες μας; Ποιοί ακούουν κανόνες της Εκκλησίας;

Ο πλούτος των ακολουθιών παρα-χωρείται, σπρώχνεται σε κάποια γωνία. Θεωρείται αρκετό μόνο η θεία Λειτουργία – μάλιστα όχι και ολόκληρη η ακρόασή της – ως ένα εβδομαδιαίο ιερό θέαμα και ακρόαμα. Οι πιστοί μας αναπαύονται με

την παρουσία τους στην Εκκλησία, μερικοί δε προσθέτοντες και την θεία κοινωνία νομίζουν ότι είναι καλύτεροι από όσους μόνο παρίστανται. Έτσι όμως η Λειτουργία δεν μας τρέφει, δεν μας αλλοιώνει, δεν μας ανεβάζει σε θεία βιώματα. Πιστεύομε στην αγιότητα και την θεία επιφάνεια, αλλά δεν εννοούμε την αγιότητα ως προσωπική μας μέθεξη και ιδιότητα και ενώπιον της θείας επιφανείας δεν διατιθέμεθα “ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καί τῆς καρδίας”, για να γίνουμε εμείς άγιοι.